

дисагитъ нѣщо, мина после, изправи се предъ ма-
сата, па отви това, що държеше, и то блѣсна срѣдъ
мъжделивата свѣтлина въ стаята; блесна посре-
брено евангелие.

Всички се свиха на мѣстата си. Калвакътъ само
протоочи вратъ и зина благоговейно.

Настана мрътва тишина и слѣ се тя съ тая,
що бѣше и вѣнъ на чардака, въ нощния мракъ.
Чорбаджийската кѣща се превърна тоя часъ на
храмъ за българска свобода.

Глухо почна чуднитѣ си думи тайнствениятъ
апостолъ. Дѣсницата му бѣше въ евангелието, а ду-
митѣ му се лѣеха отъ дѣнъ душа, оглашаваха ста-
ята и се сливаха съ шума на планинитѣ. — тамъ,
по тия поля и планини, кждето българинътъ оре и
плаче, пѣе и въздиша; кждето единъ езикъ се слуша,
едно сърце бие и въ единъ Богъ се вѣрва.

— Дойде день, българи! Цѣлъ народъ вече
въ едно вѣрва и едно изповѣдва: мѣсть и свобода,
па макаръ и презъ трупове, пожарища, съсипия! Не
цѣпете се отъ стадото народно! Пристѣпете и поло-
жете клетва — вѣра и клетва за смъртъ или сво-
бода! Пристѣпете, защото близъкъ е свеще-
ниятъ часъ!
. . . ,

Навѣнъ нощта тържествено лежеше надъ по-
ля и гори. „Пискливата скала“, като уморенъ ги-
гантъ, се бѣше пооблегнала на Родопския склонъ
и, сякашъ, безнадеждно се взираше надалечъ по
полето, къмъ Балкана, къмъ широкия мжтенъ Ду-
навъ.

Апостолътъ Воловъ гърмѣше съ огнени думи
въ двора на Трендафилъ чорбаджи, срѣдъ Батакъ,
надъ главитѣ на баташкитѣ мжже и първенци.